Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 14 лютого 2013 року № 7 (482)

КОНГРЕС ОНОВЛЮЄ СТРАТЕГІЮ

Головою Конгресу Українських Націоналістів удруге обрано Степана Брацюня

Дев'ятого лютого, в м. Києві, відбулась друга частина XIV Збору Конгресу Українських Націоналістів. На порядку денному Збору стояло питання обрання Голови та керівних органів партії.

На плідну роботу конгресівців благословив отець Олекса Петрів Української греко-католицької церкви, після чого делегати спільно виконали Гімн українських націоналістів "Зродились ми великої години".

З доповідями перед партійцями виступили Голова Конгресу Степан Брацюнь та голова Секретаріату Головного Проводу КУНу Володимир Манько. З вітальним словом до делегатів XIV Збору Конгресу звернулись депутати від КУНу 2 та 3 скликань парламенту Василь Кощинець і Тарас Процев'ят. Також Збір привітав заступник голови ГО "Українська справа" Олександр Кляшторний. Почесними гостями Збору були голова УВКР, один із засновників Конгресу Михайло Ратушний та представник Української партії Георгій Лук'янчук.

Після обговорення доповідей керівництва делегати перейшли до питання обрання Голови партії. Головний Провід Конгресу рекомендував Збору на посаду Голови партії попереднього очільника Степана Брацюня. Більшістю голосів делегатів Збору Головою Конгресу Українських Націоналістів було обрано Степана Брацюня.

Голова подякував партійцям за високу довіру й наголосив, що його мета – дати новий поштовх для динамічного розвитку Конгресу Українських Націоналістів.

"Переконаний, що в Конгресі має відбутися перезавантаження – з оновлення стратегії та програми дій, впровадження сучасних форм політичної освіти та нової концепції кадрової політики. Мають бути залучені до діяльності КУНу його засновники, які з різних причин опинилися поза партією. І тоді Конгрес вийде на такі рубежі, які дозволять йому брати участь у виборах усіх рівнів як самостійній політичній силі", – наголосив Степан Брацюнь.

На XIV Зборі були також прийняті зміни до Статуту та Програми Конгресу. Заслухавши інформацію представника ГО "Українська справа" О. Кляшторного, конгресівці підтримали його пропозицію взяти активну участь у Всеукраїнській кампанії на захист української мови, ініційовану ГО "Українська справа".

На завершення делегати XIV Збору Конгресу Українських Націоналістів ухвалили заяву щодо всебічного захисту української мови та скасування Закону "Про засади державної мовної політики".

позиція

ЧАС НАЦІОНАЛЬНОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ

Із звітної доповіді Голови КУНу на XIV Зборі партії

Всечесні отці! Шановні делегати та гості нашого Збору!

Дорогі націоналісти-конгресівці!

Нинішній Збір Конгресу відбувається у знаковий для нашої партії рік 20-літнього ювілею заснування Конгресу. Відлік історії партії розпочато 17–18 жовтня 1992 року. Наступний етап – реєстрація Міністерством юстиції 26 січня 1993 року. Увінчав постання Конгресу його Перший Всеукраїнський Збір, який відбувся 2–4 липня 1993 року. Переконаний, 20-ліття Конгресу – непересічна подія, важлива віха не лише в житті нашої партії, а й всієї держави. Відзначення 20-ї річниці Конгресу, яке триватиме впродовж 2012–2013 рр., ми розпочали в жовтні минулого року Урочистою Академією. Під гаслами ювілею Конгресу я закликаю протягом 2013 р. провести низку заходів в регіонах.

А сьогодні вітаю всіх із ювілеєм – 20-річчям. Зичу міцного здоров'я, сили духу, успіхів у здійсненні наших цілей і завдань, головне з яких побудова Української Незалежної Національної за змістом держави.

Наш Збір відбувається у приміщенні Спілки письменників України, історичному будинку, звідки розпочалося національне відродження України новітньої доби.

Сподіваюся, що сьогоднішні рішення Збору будуть далекосяжними і виваженими, стануть імпульсом для поліпшення діяльності Конгресу, докорінного оновлення форм і методів його роботи в нових політичних умовах. Саме цього в нас і вимагають партійці на місцях. Саме цього вимагає від нас Україна.

Наша партія брала участь у парламентських виборах у складі об'єднання трьох політичних сил "Союз патріотичних сил "Наша Україна". Вибори ми програли. Можна багато говорити про причини. Та ще важливіше робити висновки. Переконаний, що в Конгресі має відбутися перезавантаження – з оновлення стратегії та програми дій, впровадження сучасних форм політичної освіти та нової концепції кадрової політики Конгресу. Мають бути залучені до діяльності КУНу його засновники, які з різних причин опинилися поза партією. І тоді Конгрес вийде на такі рубежі, які дозволять йому брати участь у виборах усіх рівнів як самостійній політичній силі.

З часу першої частини Збору КУНу в нашій державі відбулися серйозні внутрішньополітичні процеси, які значною мірою зруйнували очікування більшості українських виборців. Тому я пропоную насамперед проаналізувати сучасну політичну ситуацію в Україні та світі, екстраполюючи її на становище, місце в державі та завдання Конгресу Українських Націоналістів.

"Перед Україною велике революційне завдання: оновлення духовне, моральне, ідейне, патріотичне й релігійне вільних народів. Можливо, для цього призначив нас Господь йти крізь терня і муки до лаврового вінка". Про таку місію – бути передвісником Духовної Революції у світі – писав у своїх працях Ярослав Стецько.

Закінчення на 2-й стор.

ОФІЦІЙНО

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів одним із першочергових завдань опозиційних фракцій парламенту вважає скасування "Закону про засади державної мовної політики" авторства українофобів Ківалова–Колєсніченка.

З часу прийняття цього антинаціонального закону минуло понад півроку. Протягом цього часу Конгрес разом із іншими патріотичними політичними силами, громадськістю, культурними діячами, науковцями добивається скасування вищеназваного законодавчого акта, який несе пряму загрозу національній безпеці України, виконує руйнівну русифікаторську роль та намагається повернути Україні її колоніальний статус.

Як і передбачали фахівці, дія так званого мовного закону призвела до скорочення україномовних радіо- та телепрограм, зменшення тиражів україномовних книг. Сумні тенденції простежуються і в освіті: цього року зменшилась кількість першокласників, які навчаються українською мовою.

Сьогодні вже стало очевидним, що "Закон про засади державної мовної політики" несе не примарну, а реальну загрозу територіальній цілісності України. Саме через цей закон активізувались сепаратистські рухи в прикордонних регіонах нашої держави. Як відомо, низка обласних та міських рад на Сході та Півдні України всупереч Конституції України вже надала статус регіональної російській мові. В той же час регіональними в різних населених пунктах стають і мови інших наших сусідів. Так, угорська мова стала регіональною у місті Берегове на Закарпатті, румунська – в селі Тарасівці Чернівецької області та в селі Біла Церква Закарпатської області.

Конгрес Українських Націоналістів нагадує безвідповідальним політикам, що незалежність України здобуто кров'ю багатьох поколінь українців і ставити під загрозу національну безпеку заради короткочасних політичних дивідендів неприпустимо.

Нині маємо єдиний вихід: об'єднати зусилля широкого кола опозиційних патріотичних сил, науковців, громадських діячів і добитися скасування "Закону про засади державної мовної політики".

Конгрес Українських Націоналістів звертається до опозиційних парламентських фракцій із закликом внести на розгляд парламенту законопроект, який надійно захистить українську мову як єдину державну в Україні та забезпечить їй повноцінний розвиток.

Ухвалено на XIV Зборі
Конгресу Українських Націоналістів,
м. Київ, 9 лютого 2013 року

07
4 820102 210017

ЮВІЛЕЇ

Степанові Брацюню – 50. Вітаємо!

П'ятнадцятого лютого Голові Конгресу Українських Націоналістів Степанові Брацюню виповнюється 50 років.

"Золотий" ювілей життя друг Степан зустрічає у розквіті творчих сил і невичерпної енергії, амбітних задумів і рішучості у боротьбі за кращу долю України. Вірний соратник незабутньої Слави Стецько, він продовжує її святу справу, живе Україною, саме їй присвячуючи кожен день свого подвижницького життя.

Натхнений довір'ям однопартійців, які нещодавно вдруге доручили йому керівництво Конгресом, Степан Брацюнь з ентузіазмом, не покладаючи рук, працює над втіленням у життя грандіозних планів партії.

Людина щедрої душі, високих моральних принципів, шляхетної поведінки, друг Степан здобув заслужений авторитет і повагу у середовищі української інтелігенції, громадських діячів, у політичних колах. Те, що Україна для нього – понад усе, він довів не гучними фразами, а щоденною самовідданою працею, толерантністю, принциповою позицією, благородними вчинками, гідними українського націоналіста.

Ми знаємо ювіляра, як надійного друга, щирого християнина, прекрасного сім'янина, люблячого сина, безмежно відданого українській справі патріота...

Дорогий друже Степане! Сердечно вітаємо Вас із 50-літтям! Щиро бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя, життєвої наснаги та енергії у боротьбі за здійснення найзаповітніших мрій! Нехай роки обминають Ваш поріг, а Всевишній дарує Вам сили й відвагу, мудрість та одержимість у праці на многії і благії літа.

Провід КУНу, друзі, однодумці, соратники

Конгрес вітає Марію Олійник

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає голову Донецької обласної організації Конгресу Марію Олійник із 70-річчям від дня народження!

Подруга Марія – з когорти українських борців-націоналістів, активних, безкомпромісних, незламних. Її невтомна творча енергія запалює серця всіх навколо, в нелегких умовах надихає своїх побратимів на боротьбу на розбудову українського світу на Донбасі.

Народилася Марія Олійник на мальовничому Прикарпатті, в с. Гарасимів Тлумацького району Івано-Франківської області. Закінчила фізико-математичний факультет Чернівецького державного університету. У 1980 р. захистила кандидатську дисертацію, отримавши ступінь кандидата фізико-математичних наук.

Життєві шляхи привели подругу Марію на Донеччину, де вона працювала в Інституті прикладної математики і механіки, викладала в Донецькому державному університеті. Згодом долучилась до громадської та політичної діяльності, щоб наповнити шахтарський край українським духом, відродити українську мову, культуру, освіту. 1989 року вона стає відповідальним секретарем Донецької обласної організації Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, згодом її обирають заступником голови "Просвіти".

Подруга Марія – надійна соратниця Слави Стецько, пліч-о-пліч із нею вона творила й розбудовувала політичну партію Конгрес Українських Націоналістів. Від початків вона очолює Донецьку обласну організацію КУНу, а з 2003 року подруга Марія обіймає посаду заступника Голови Конгресу. І завжди її мудрість, професіоналізм, досвідченість і оптимізм були опорою нашої партії.

Сьогодні, як, зрештою, і завжди в житті, подруга Марія – на передовій боротьби. Як активний політичний і громадський діяч, правозахисник, дієвий націоналіст, вона захищає право дітей навчатись українською мовою на Донеччині, організовує культурні та просвітницькі заходи, дбає про соціальний захист донеччан.

Дорога подруго Маріє! У цей святковий день ми бажаємо Вам міцного здоров'я, завзяття, оптимізму, шани і розуміння від людей! Многая літа Вам!

Щиро
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

ПОЗИЦІЯ

ЧАС НАЦІОНАЛЬНОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ

Ми, українці, дійсно стоїмо сьогодні на порозі Національно-Духовної Революції. Правлячий в Україні режим фактично оголосив війну українській нації. З підручників, за якими складатимуть іспити випускники цього року, зникли не тільки імена наших національних героїв, але й самі поняття "національна ідея", "національний рух". Назву Галичина змінено на західноукраїнські землі.

Нас активно затягують до клубу диктаторів під назвою Митний союз, з політв'язнями, репресіями, з масовим переслідуванням людей, забороною демонстрацій.

За словами експертів, левова частина нинішнього уряду – агенти московського впливу. У тому числі керівник СБУ, міністр оборони. Голова Національного банку – взагалі креатура російського "Газпрому". Активно витісняють з українського поля західні банки. На їх місцях розташовуються російські кампанії. Процес перетравлення української економіки російським капіталом перебуває на фінішній прямій.

Бачимо, як єнакіївська Сім'я, прибравши до рук зовнішні бізнесугруповання, сімейні групи Кучми–Пінчука, також Тимошенко, розпочала кланово-корпоративну війну в середині ПР. Коломойський, Ярославський, Хорошковський, "Індустріальний союз Донбасу"… На периферію відходить поступово і Фірташ.

Логічно, що в останньому смертельному поєдинку Янукович з синами і найближчим оточенням мали зійтися з групою Ахметова. Але не факт, що до цього моменту сама країна збереже конституційний лад і не перейде у відкритий режим диктатури. Принаймні сьогодні Янукович, Азаров та їхні підопічні перейшли будь-яку межу, нехтуючи Конституцію, законами, засадами моралі і навіть здорового глузду.

У таких умовах парламентські методи боротьби із режимом Сім'ї не мають жодних перспектив. Часу на піар-акції з блокуваннями, нічними диспутами і сепаратними оборудками не залишилось. Настає пора об'єднаної жорсткої боротьби із режимом. Час хоча б тимчасового забуття про партійні кольори і поділи, відмови від партійних, лідерських чи організаційних амбіцій окремих сил – заради добра спільної української справи. Час національної мобілізації і виступу єдиним фронтом політичної опозиції, і парламентської, і польової, із чітким національно-державницьким мисленням. Залучивши до цього національно-громадські рухи, прошарок малого і середнього бізнесу.

Усіх нас, українців, має об'єднати одна Велика Ідея – захистити своє право збудувати на своїй території справжню національну Державу. Державу на твердому фундаменті християнських цінностей і власного національно-культурного досвіду. Засновану на традиціях Київської Русі та християнської Козацької Республіки, Національно-Визвольних Змагань ХХ століття тощо. Державу, в якій Нація пізнає себе як Богом втілену думку про себе. Державу, яка, за передбаченням Ярослава Стецька, дійсно має бути для вільного світу взірцем оновленої Духовності і моральної політики.

Ми вважаємо хибною нав'язувану сьогодні концепцію політичної Нації або Народу України. Ця концепція маргіналізує населення, розхитує, розмиває ментальність, ідентичність Нації як природної спільноти "і мертвих, і живих, і ненароджених", в Україні сущих. Це сьогодні інструмент в руках антиукраїнських сил, аби перетворити її на т.зв. багатонаціональну державу, а насправді на глуху провінцію в межах одного з російських проектів – чи то євразійського, чи "Руского міра", чи Святої Русі.

Тому ми стоїмо на тому, що Нація в Україні одна і вона гармонійно співіснує зі всіма іншими громадянами, представниками національних меншин, з рівними правами і обов'язками перед державою.

Нині першоджерелом несправедливості є державна влада, а нинішня криза в Україні є насамперед моральною кризою. Отже, ставимо перед собою мету підпорядкувати політику моральним чинникам, сприяти подоланню упередженості щодо неї як "брудної справи", згідно з якою мораль може зберегти свої принципи, тільки перебуваючи поза політикою.

Етизація політики – неодмінна умова утвердження національно-духовних ціннісних засад в усіх сферах суспільного життя. Справедливість, доброчесність мають перетворитися на стимулюючі мотиви діяльності політиків, державних і громадських діячів. Попри стійкі упередження, прагнемо зробити політику моральною, а мораль діяльною.

Однією з важливих складових національної безпеки держави є інформаційна безпека. Її унікальність винятковa для формування позитивного іміджу України в світі, виховання у громадян європейського світогляду, патріотичної національної свідомості, донесення до суспільства правди, зокрема про історію України, її національно-визвольний рух, культуру.

Медіа-ресурс нашої партії – це її тижневик "Нація і держава", партійні сайти Проводу і деяких обласних організацій.

Щоправда, не всі обласні організації Конгресу це враховують, а тому не мають представництва в мережі Інтернет. Нормально функціонує центральний сайт, рік тому оновлено його головну сторінку, розширено програмний ресурс.

Тижневик "Нація і держава" виходить систематично. На його сторінках порушуються питання політики, державотворення, духовності, актуальні пекучі проблеми існування незалежної держави. Газета має позитивний резонанс у суспільстві, як цікаве, сучасне, націоналістичне видання. На жаль, "Нація і держава" опинилася поза зоною уваги партійних організацій Конгресу, які, попри неодноразові наголошування Проводу, не забезпечили ні передплату партійного видання, ні його поширення через продаж.

Якщо ми декларуємо, що членство Конгресу становить близько 27 тисяч, то виходить, що газету передплатив навіть не кожний десятий конгресівець. Пояснення цьому годі знайти, враховуючи високий фаховий рівень, ідейне звучання і змістове наповнення тижневика. "Націю і державу" треба розбудовувати, і ми маємо такі наміри. Основою розбудови має стати передплата, адже спонсорів газета не має. Прошу це врахувати.

Для нормального функціонування партії обов'язковою на сучасному етапі є присутність у всесвітній мережі Інтернет. КУН має свій центральний сайт, який передає потрібну інформацію і системно працює. Рік тому було розроблено нову головну сторінку, розширено його програмну базу.

Ми порушували питання щодо створення місцевих і обласних сайтів. Але на сьогодні всього лише кілька обласних організацій мають представництво у глобальній мережі Інтернет. Вважаю, що працю в цьому напрямі потрібно продовжувати, а також дбати про якість вже існуючих сайтів, про їхнє вчасне оновлення. Інтернетизація світу та України зростає стрімкими темпами.

Варто в перспективі розширити і перекласти на сайті іноземними мовами наші партійні документи, статут і програму партії.

Сучасний політик має володіти всім арсеналом "політичної технології", бути здатним гнучко й оперативно використовувати її в практичній діяльності, враховуючи нові реалії суспільного життя, незвичні проблеми, що потребують нового національно-концептуального мислення. Оволодіння етикою, методологією і технологією діалогового спілкування – ефективний засіб розвитку особистості політика.

На основі концепції національно-етичної політики маємо готувати сьогодні кадри для участі у формуванні інститутів національно-державної системи, в організації політичної боротьби, формуванні громадської думки, політичному вихованні суспільства, рекрутуванні та соціалізації членства Конгресу. Добір, підготовка та розстановка кадрів виявилися чи не найслабшою ланкою в історії нашої партії за двадцять років. Тому професіоналізм, креативність, бажання постійно вдосконалювати та підвищувати свій інтелектуальний і духовний рівень, наполеглива праця для служіння Нації, виконання Програми партії – головні критерії кадрової політики Конгресу сьогодні.

З цією метою вже розробляється програма Інституту політичних знань, через який обов'язково проходитимуть провідники обласних і міських осередків, організовуватимуться тренінги, семінари, спеціальні майстер-класи на місцях.

Від цієї освіти великою мірою залежить незмінність нашого політичного курсу під впливом застарілих форм діяльності чи особистих, групових інтересів, що можуть виникнути в партії. Навчання допоможе нам подолати значну кількість труднощів і проблем у впровадженні концепції етичної політики у новий національно-державний і суспільний лад країни.

Закінчимо настановою, яку дає нам Ярослав Стецько: "Суспільний лад, до якого прагнемо, базується на двох основних засадах: національній та етичній. (…) Він "від кожного жадає максимуму зусиль цілої індивідуальності".

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Місто	Ім'я	Телефон
Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОГЛЯД

МІХНОВСЬКИЙ І СУЧАСНІСТЬ

Олексій КЛЯШТОРНИЙ,
заступник голови ГО
"Українська справа"

Цього року минає 110 років з дня публікації "Кодексу честі свідомого українця" Миколи Міхновського, який заклав ідеологічну основу модерного українського націоналізму та став предтечею написаного, згодом, Степаном Ленкавським "Декалогу" ОУН.

Подиву гідним чином, понадсторічної давнини, формулювання Міхновського залишаються настільки актуальними й тепер, що, безумовно, варто тут вкотре їх процитувати:

"1. Одна, єдина, неподільна, від Карпат аж до Кавказу самостійна, вільна, демократична Україна – республіка робочих людей.

2. Усі люди – твої браття, але москалі, ляхи, угри, румуни та жиди – се вороги нашого народу, поки вони панують над нами й визискують нас.

3. Україна для українців! Отже, вигонь звідусіль з України чужинців-гнобителів.

4. Усюди й завсігди уживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої не поганять твоєї господи мовою чужинців-гнобителів.

5. Шануй діячів рідного краю, ненавидь ворогів його, зневажай перевертнів-відступників – і добре буде цілому твоєму народові й тобі.

6. Не вбивай України своєю байдужістю до всенародних інтересів.

7. Не зробися ренегатом-відступником.

8. Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

9. Допомагай своєму землякові поперед усіх, держись купи.

10. Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами, не приятелюй з ворогами нашого народу, бо ти додаєш їм сили й відваги, не накладай укупі з гнобителями нашими, бо зрадником будеш"

Що ж маємо ми нині, не лише в 110-річний ювілей "Десяти заповідей", але й на 22-му році існування формально-юридично незалежної держави Україна, котру багато хто ототожнює із описаною як ідеал Міхновського "самостійною, вільною та демократичною" республікою "робочих людей", а також – "українською самостійною соборною державою", за яку закликав синів і дочок України віддати свої життя Ленкавський?

ПОПРИ формальну "незалежність України":

1. Всі основні ПІДПРИЄМСТВА НАРОДНОГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ приватизовані вкрай маленькою групою людей з числа етнічних неукраїнців. Персональний перегляд т. зв. олігархів засвідчує, що практично ВСІ вони українській культурі абсолютно чужі.

2. НА ЦІЙ ОСНОВІ сформовано чужий для українців "національний ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР", осередям якого є належні цим "олігархам" телеканали.

3. ЗАВДЯКИ ЦЬОМУ до влади в Україні приведено УРЯД, всі основні дієві особи якого (від "президента держави" до міністра освіти та глави Нацбанку) є, одночасно:

а) етнічними неукраїнцями; б) прямими агентами Кремля.

4. Цей антиукраїнський уряд руками "депутатів-кнопкодавів" на 21-му році "незалежності України" офіційно запровадив у ній мовне законодавство, яке відкрито і неприховано робить українськомовних осіб "людьми другого гатунку", наділених меншим обсягом прав, ніж мають "російськомовні".

5. До 1 січня 2014 року переважна більшість українців, які під час розпаювання "колгоспів" отримали у приватну власність земельні наділи, мають їх юридично втратити. Поперває вони переходять у транзитну власність "держави Україна", щоб далі з ними сталося те ж, що і з розташованими на території країни об'єктами промисловості.

6. Наступним етапом, що теж явно "проглядається на обрії", є офіційне (формально-юридичне) підпорядкування економічного простору України регулюванню з Москви, внаслідок її входження до Євразійського Економічного Союзу (ЄврАзЕС), який для полегшення сприйняття громадськістю цього процесу наразі називають в олігархічних ЗМІ, про які див. вище, евфемізмом "митний союз".

На жаль, доводиться констатувати, що політична боротьба з усім цим "в електоральному полі" принаймні поки що виявилась НЕЕФЕКТИВНОЮ (такою, що не дає результату).

Безпосередня причина – неофіційна підконтрольність основних "опозиційних сил" "владі" та вкрай мала фактична відмінність між "владою" та "опозицією", що, насправді, "фінансуються з одного (олігархічного) гаманця".

Проте, безумовно, є і глибша причина – "слабкість основ".

Як саме наші "основи" є нині украй СЛАБКИМИ?

Насамперед, на думку спадає:

1. Слабка національна свідомість українців.

2. Наша погана організованість.

3. Наша матеріально-фінансова вбогість.

Той факт, що виборчі права в "державі Україна", як формально-юридичній спадкоємниці т. зв. УРСР, отримали чисельні пенсіонери московського війська, каральних служб НКВС-КГБ, їхні нащадки та члени сімей, а також – інші цілком нелояльні до українства, як такого, особи, сама присутність яких на території України є наслідком окупації Української Народньої Республіки військами большевицької Росії, а також, у більш давній ретроспективі, – порушення тих прав України, про які М.Міхновський писав у своїй брошурі "Самостійна Україна", поза сумнівом має своє значення.

Проте вони не становлять серед населення та громадян України більшості, а отже – найважливіше значення має все-таки свідомість САМИХ УКРАЇНЦІВ, голови значної чистини яких "промиті" ріжними мітами сталінсько-путінсько-януковичівського "агітпропу": від "колябораниства ОУН-УПА з нацистами" до, нібито, "культурно-цивілізаційної єдності" українців та москалів у якійсь неясно чим відмінній від европейської та взагалі незрозумілій в чому полягаючій "спільній східнословʼянській" або "православній цивілізації", "русскам мірє" і т. д.

Відповідним чином, ОРГАНІЗОВАНІСТЬ українців є на такому рівні, що навіть маючи мільйони противників мовного закону Партії регіонів, жодної справді потужної акції протесту проти нього ми поки-що не підійняли. Чи ж факт, що жодна акція протесту проти україножерського закону не зібрала у Києві понад кілька тисяч людей не є найкращим свідченням нашої винятково слабкості, що прямо провокує до продовження і збільшення знущання над нами з боку антиукраїнської державної влади?

Нарешті, виняткова "ресурсна обмеженість", яка є основною причиною вбогості всякої сьогоднішньої СУТО УКРАЇНСЬКОЇ (тобто не заснованої на дотаціях "Газпрому", Держдепу або тих-таки "українських" олігархів) політики, ЧИ НЕ Є ВОНА ОЧЕВИДНИМ НАСЛІДКОМ ТОГО, ЩО БІЛЬШІСТЬ УКРАЇНЦІВ "УБОГІ, БО ДУРНІ"? І в чому тоді конкретно полягає ця "дурість"? Чи не в забутті "Заповідей…" Міхновського, коли ми добровільно за "юдин гріш" працюємо на ворогів україни, "накладаємо вкупі з ними", купуємо їхні товари, вкладаємо свої скромні заощадження у їхні банки і т. д., а саму Україну-матір "вбиваємо своєю байдужістю"?..

Що ж робити? – На три "проблемні питання" є три ж ОЧЕВИДНІ ВІДПОВІДІ:

1. "Національне освідомлення".

2. НАЦІОНАЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ.

3. "Свій до свого по своє" – УКРАЇНСЬКА ЕКОНОМІКА.

Усе це разом місткo окреслюється одним реченням: "ОРГАНІЧНА ПРАЦЯ, як передумова революційної дії".

Революційна дія ОУН мала своїм підґрунтям, про яке нерідко забувають (а це – не гоже!) ВЕЛИЧЕЗНУ "органічну працю" на Галичині кількох поколінь (!) українських діячів – від "Руської Трійці" і далі – до "Маслосоюзу" і "Пласту". І, в тому числі, – фінансовану з Наддніпрянщини "розбудову українського П'ємонту": зокрема – працю підданих потім нищівній критиці Драгоманова, Грушевського і т.д. Понад 80 років "закладання основ", що як-неяк УДВІЧІ більше, від знаменитого Мойсеєвого "блукання пустелею", про яке так часто говориться нині.

Органічна праця, самозрозуміло, НЕ ЗАМІНИТЬ революційного чину, спрямованого БЕЗПОСЕРЕДНЬО на досягнення мети, який Іван Франко практично в один час із Міхновським описав у своїй знаменитій статті "Поза межами можливого". Революційний чин характеризується саме тим, що він виводить національну спільноту "на нову якість", яка безпосередньо перед тим МОЖЕ ЗДАВАТИСЯ ще "неможливою", в той час як органічна праця завжди здійснюється саме в цих "рамцях реальності". Однак так само правильно й те, що без "достатніх основ", закладених саме органічною працею, спроба "революційного чину" (про який тоді треба писати саме в лапках) ясно ПРИРЕЧЕНА НА НЕУСПІХ.

Конкретно сьогодні це означає, що перемога української національної революції (перша точка "Декалогу" Ленкавського) не може бути досягнено рівно доти, допоки "програма Міхновського" не буде виконана – і насамперед у частині, яка стосується ВЛАСНОЇ поведінки кожного з нас.

Для початку.

За наявності такої можливості – купуймо лише товари, виготовлені в Україні фірмами, власники яких не заплямували себе ні участю в Партії регіонів, ні будь-якими українофобними акціями.

Запишімо своїм дітям в інтернеті українські мультики. Відведімо їх на український концерт.

Обідаймо лише в їдальнях та кафе, де обслуговування надається українською мовою. Створюймо "зони, вільні від "мовного" закону ПР".

Вкладім свої гроші в українську кредитну спілку.

Передплатімо кожен бодай одну українську газету чи журнал.

ЖЕРТВУЙМО на добру українську справу з кожної зарплати.

Присвятімо бодай дві або чотири години на тиждень безкоштовній праці у будь-якій українській громадській організації.

Усе це МАЄ ЗНАЧЕННЯ.

Будьмо світлом. "Почнімо із себе" те, до чого ПРИЄДНАЮТЬСЯ ІНШІ.

НАШ КАНДИДАТ

Юрій Проценко – гідний довір'я стриян

Юрій Проценко – висококваліфікований спеціаліст, добрий християнин, твердий у своєму переконанні політик. Як мало сказано цими словами, але як зрозуміло кожному читачеві.

Народився (чи це не символічно?) 1 січня – в день, коли справжні українці відзначають день народження Головного Провідника ОУН Степана Бандери. Дата народження Юрія Проценка 1 січня 1973 року. Місце народження – Львів. Походить з родини лікарів.

Батько – Микола Проценко – головний лікар Стрийського протитуберкульозного диспансеру, один з кращих спеціалістів на Стрийщині в цій галузі. А звертаються до нього не лише жителі Стрийщини, але й Сколівщини та Жидачівщини, бо знають, де можна отримати дієву допомогу. Народився пан Микола в Стрию, родина ж – з Білої Церкви.

Мати – Галина Проценко – лікар-стоматолог. Не раз можна помітити, як пацієнти, що зі страхом заходили до її кабінету, вдячні за подану допомогу, з радістю в очах виходять з нього. Народилась пані Галина в Ходорові, а коріння її на Полтавщині. У святкові чи недільні дні, ще задовго до початку Служби Божої, родина Проценків уже в церкві.

Якось, пригадую, на Зелені свята в церкві яблуку ніде впасти. Отець оголошує освячення ікони, вірні залишаються, щоб взяти участь у дійстві. Біля тетраподу стоять Юрій та Микола Проценки. В руках – освячена ікона. Богомольці один за одним підходять і цілують чудову ікону, що сім'я Проценків подарувала в храм.

Лікар – велична та потрібна професія. Його покликання – дарувати людям радість здоров'я. І йдуть люди по допомогу до пана Юрія: когось болить горло чи вухо, у когось гайморит, а комусь необхідна операція, яку він, як висококваліфікований спеціаліст, робить на належному рівні. Пацієнти з повагою та вдячністю розповідають про пана Юрія.

1989 року Юрій Проценко закінчив Стрийську середню школу № 6 та вступив у Перший Ленінградський медичний інститут, з якого 1992 р. перевівся до Львівського мединституту. Закінчив навчання у 1995-му. Інтернатуру проходив у Київській медичній академії. З 1997 року працює у Стрийській центральній районній лікарні. У 2005 р. призначений завідувачем ЛОР-відділення.

З 2005 року був членом ВО "Батьківщина", з якої виключений з політичних мотивів. 2006-2010 рр. – депутат Стрийської міської ради. З 2008 р. член Стрийської міської організації Конгресу Українських Націоналістів.

Він чудово розуміє, що революційні вила в Україні перетворюються на постреволюційні граблі, а біда українців, що вони думають хоч і по-українськи, але не про українське.

Стрийська міська організація Конгресу Українських Націоналістів висунула Юрія Проценка кандидатом у депутати до Стрийської міської ради, вибори до якої відбудуться 3 березня 2013 р. Ми сподіваємося на підтримку виборців кандидатури Юрія Проценка.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки
Батьківщину.

Ростислав ГОТЬ,
голова Стрийської міської організації
Конгресу Українських Націоналістів

ПОДВИЖНИКИ НАЦІЇ

УКРАЇНЕЦЬ, КАТОРЖНИК, МУЧЕНИК, ПАТРІАРХ

Він був оберегом української самосвідомості, символом незламності українського духу, особистістю не тільки всеукраїнського, а планетарного масштабу. Його звільнення з енкаведистсько-гебістських тюремних катівень відбулося в результаті процесу переговорів з врегулювання "Карибської кризи". До його думки прислухалися понтифіки. З ним мали за честь зустрічатися найвидатніші політичні, державні, релігійні діячі того часу. Він був людиною, яка в один день 1963 року стала в центрі уваги всього світу, всієї світової громадськості, всіх світових мас-медіа як глава найбільш переслідуваної в XX столітті християнської Церкви. Українець, каторжанин, мученик, Патріарх – Йосип Сліпий.

Простий сільський хлопець ріс в доволі заможній сільській родині в с. Заздрість Теребовлянського району, на Тернопіллі. Деякі дослідники подають версію про походження його роду від козацького старшини, осліпленого теребовельським старостою, за що й був прозваний "Сліпим".

Після закінчення у 1911 році гімназії в Тернополі, мріючи стати священиком та відчуваючи потяг до наукових студій вступає до Львівської греко-католицької духовної семінарії.

Отримати священичі свячення Йосипу Сліпому судилося лише у 1917 році. І отримав він їх в Уневі з рук свого великого вчителя та попередника – Митрополита Андрея Шептицького. Бо став частиною далекоглядних задумів Митрополита Андрея: в умовах бездержавності народу створити повноцінну українську духовну й світську систему науки та освіти. Митрополит Шептицький уважно приглядався до спудеїв. Здібних розсилав навчатися по кращих університетах Європи: до Риму, Відня, Зальцбурга, Парижа, Інсбрука, Страсбурга, Мюнхена, Ґамбурга та ін. Юного і здібного Йосипа з другого курсу семінарії висилають на навчання до Інсбрукського університету, де він захищає дві дисертації. Далі дорога до Риму – навчання в Григоріанському університеті та Папському Орієнтальному Інституті, отримує звання "magister agregatus".

З поверненням на рідні землі активно включається в наукову та викладацьку діяльність, обіймає посаду ректора Греко-католицької духовної семінарії у Львові. Одночасно бере очільну участь у створенні Богословського наукового товариства, активно формує книгозбірню БНТ, видає квартальник "Богословія".

Неймовірно вимогливий до своєї праці, вимагав і повної самовіддачі від інших. "До Другої світової війни греко-католицькі священики рідко відпускали бороду. Серед бородачів був і Йосип Сліпий, – згадує Блаженніший Любомир Гузар. – Тому у семінаристів побутувала приказка: "Більше ніж вогню і води – бійся Бороди".

22 лютого 1928 року сталася визначна подія в духовному та науковому житті Галичини та й усієї України: Митрополит Андрей Шептицький затвердив статути Греко-католицької богословської академії, в якій передбачалося заснувати три факультети: богословський, філософський (1932 р.), а згодом – правничий. Вона повинна була стати повноцінним університетом європейського зразка. Цілі та завдання академії сформулював на її урочистому відкритті 6 жовтня 1929 року новопризначений ректор о. д-р Йосип Сліпий: "Завдання Богословської Академії – стати об'єднуючим чинником цілого народу, з'єднати нез'єдинених, привернути тих, що блукають по роздоріжжях модерних філософічних і соціологічних систем, до Божої правди та заспокоїти їх спрагу знання. В Академії мають перейматися одним і тим самим духом і тими самими ідеалами та споювати ними роз'єднану націю".

Програму, матрицю, візію того, що національна церква в часи бездержавності народу є і мусить бути основним націогенеруючим, націоцементуючим і націозахисним чинником він твердо і непохитно реалізовуватиме все своє життя.

У той час ректор опрацьовує низку грунтовних богословських та філософських праць, пише історичні, літературознавчі та мистецтвознавчі розвідки. Підсумком творчої невтомності Йосипа Сліпого стало видання у Римі через десятиліття вісімнадцяти томів його наукових творів і пастирських послань.

Пакт Молотова–Ріббентропа та Друга світова війна, яка увірвалася на українські терени, внесли кардинальні зміни в життя науковця-богослова. Парафії УГКЦ на українських землях фактично опинилися в двох окупаційних зонах – сталінського СССР та гітлерівської Німеччини. Особливо вороже та агресивно щодо української Церкви поводилася радянська влада. Розпочалися масові арешти українських політичних діячів, інтелігенції, студентства, священиків, свідомого селянства. Була припинена й робота Богословської академії. За цих обставин прикутий до інвалідного візка Митрополит Андрей Шептицький з благословення Папи Пія XII таємно хіротонізує о.ректора Йосипа Сліпого архієпископом з правами наступництва на митрополичому престолі. "…У час гоніння свячення не є честю, а в першій мірі тягарем. Замість єпископського жезла я одержав від Митрополита дерев'яну палицю..." – напише у 1942 році Йосип Сліпий.

Під час німецької окупації через погіршення здоров'я Митрополита Андрея Шептицького, його помічникові Йосипу Сліпому дедалі частіше доводиться вступати в контакт із німецькою окупаційною владою в обороні Церкви та українців. Як послідовний поборник української незалежності, 30 червня 1941 року Йосип Сліпий присутній на проголошенні відновлення української державності Ярославом Стецьком у будинку Львівської "Просвіти". Це дуже не сподобалося німецькій окупаційній владі. Але попереду чекали значно важчі випробовування.

Йосип Сліпий так характеризує атмосферу після приходу у 1944 році т.з. "других більшовиків": "Тоді клався я ввечері спати і не був певний, чи рано встану на волі. Тоді приходили мені на думку слова пророка Ісаї: Прийде час, коли зранку будуть вони з тугою виждати вечора, а ввечері тужитимуть за ранком".

Думається, проблема знищення УГКЦ для Москви була вирішена вже після двох таємних зустрічей Йосипа Сталіна з прем'єр-міністром Великобританії Уінстоном Черчіллем, на які він прилітав у СССР у 1941-42 рр. через Архангельськ, та результати яких щодо концепції майбутнього устрою повоєнної Європи були затверджені в офіційних документах учасниками антигітлерівської коаліції на Тегеранській конференції у 1943 році. Конкретні ж заходи щодо ліквідації УГКЦ стали лише справою техніки радянських каральних органів.

Сталіну потрібні були виключно підконтрольні карально-репресивним органам релігійні структури. А формальний центр УГКЦ – у Римі, поза впливом на нього радянської верхівки. Ватикан сам був впливовим гравцем міжнародної політики. Ускладнювала ситуацію непримиренна і абсолютно виправдана в умовах масових репресій позиція ОУН-УПА. Тому приреченими були всі намагання Митрополита Сліпого, на якого після смерті Андрея Шептицького лягла вся відповідальність за долю Церкви в надскладній політичній ситуації. Він намагається врегулювати відносини УГКЦ з державою на підставі діючих на той час в СССР законів, які передбачали відокремлення Церкви від держави, та посилає до Москви уповноважену делегацію. В Москві делегацію чекала ультимативна умова – ставлення радянської влади до УГКЦ залежатиме від ставлення останньої до ОУН-УПА. Виступити проти організованої збройної боротьби українців з окупантами означало не лише виступити проти власного народу, стати на сторону диявольської комуністичної системи, яка сьогодні у всьому цивілізованому світі прирівняна до нацистської. Це була б втрата морального авторитету, духовна смерть Церкви.

Тому 17 березня 1945 року Сталін особисто підписує сумнозвісну "Інструкцію № 58", яка передбачала ліквідацію УГКЦ та її поглинання Російською православною церквою.

"Нічне ув'язнення, таємні судилища, нескінченні допити і підглядання, моральні і фізичні знущання й упокорення, катування, морення голодом; нечестиві слідчі і судді, а перед ними я, безборонний в'язень-каторжник, "німий свідок Церкви", що, знеможений, фізично і психічно вичерпаний, дає свідчення своїй рідній мовчазній і на смерть приреченій Церкві... І в'язень-каторжник бачив, що і його шлях "на краю землі" кінчався приреченням на смерть!

Силу на оцьому моєму хресному шляху В'язня Христа ради давала мені свідомість, що цим шляхом іде також зо мною моє духовне стадо, мій рідний Український нарід, всі владики, священики, вірні, батьки і матері, малолітні діти, жертовна молодь і безпомічні старці. Я не самотній!" – напише у своєму Заповіті Патріарх Йосиф.

Органи НКВС заарештовують його 11 квітня 1945 р. Слідство триває більше року в тюрмах Лонцького у Львові, Лук'янівській в Києві, московській Луб'янці. Систематичні фізичні та моральні тортури: безперервні допити, позбавлення сну, моріння голодом, вимоги підписати сфальшовані протоколи допитів, неправдиві зізнання та наклепи, пропозиції очолити Київську митрополію мали головну ціль – зречення єдності із Вселенською Церквою.

За час слідства сталася подія, яка повинна була остаточно зламати волю Йосипа Сліпого, – в березні 1946 року відбувся інспірований радянським урядом та каральними органами (про що свідчать численні архівні документи оприлюднені останніми роками) т.з. Львівський псевдособор, на якому УГКЦ була поставлена поза законом в СССР. УГКЦ стала катакомбною церквою.

Судилище (т.з. військовий трибунал) над Патріархом, як до речі і всі наступні, відбулося без обвинувачення та захисту в травні 1946 р. "Ізмєннику отечєства", ворогу СССР, "ватіканському та німецькому шпигуну", "керівнику збройного підпілля" накрутили вісім років ув'язнення.

Перебуваючи в надскладних умовах, Йосип Сліпий не полишає активної наукової праці: його поглинає робота над історією Вселенської Церкви. Він займається іншими науковими розвідками, систематично пише Пастирські послання та знаходить способи передавати їх та рукописи "Історії..." вірним в Україні, веде підпільне листування. Однак рукопис "Історії...", як і привітання Митрополитові з нагоди 40-ліття священства від Папи Пія XII, перехоплює КГБ. Це стало причиною чергового вироку Блаженнішому у червні 1959 року – 7 років таборів за "антирадянську агітацію і пропаганду". Його знову намагаються схилити до зради своєї гнаної, але діючої в підпіллі Церкви. Відповідь – рішуче "Ні!".

Зрозумівши, що Патріарха зламати не вдасться, радянське керівництво приймає остаточне рішення про його знищення. У вересні 1962 року Судова колегія Верховного Суду УРСР під грифом "секретно" виносить ухвалу про переведення Митрополита, як особливо небезпечного злочинця-рецидивіста, в колонію особливо суворого режиму, що прирікало його, вже немолоду людину, на неминучу смерть.

Чому саме Йосипа Сліпого обрав своїм спадкоємцем Митрополит Андрей Шептицький. Будучи не тільки духовним лідером свого народу, а й глибоко досвідченим дипломатом, аналітиком, прекрасно розуміючи тогочасну політичну ситуацію у світі та маючи особливу візію передбачення, він усвідомлював можливість страдницького шляху, який судилось в майбутньому пройти його Церкві. "Він не відступить, – говорив Митрополит Андрей про Йосипа Сліпого, – загине, але не відступить!".

Мало тих, кого радянська карально-репресивна машина, яка десятиліттями "відшліфовувала" свої садистські методи на десятках мільйонах власних громадян, присудила до повільного конання в концтаборах, вижило. Неочікувано для світової громадськості, після вісімнадцятилітнього поневіряння по тюрмах і таборах, одиночних камерах і пересилках радянське керівництво раптом звільняє Митрополита Йосипа Сліпого.

Є багато думок, що спонукало Микиту Хрущова до такого рішення. "Карибська криза" та бажання пом'якшити вихід зі скрутного становища і не провалити імідж країни знову до сталінської безодні. Особисті клопотання Папи Івана XXIII, єдиного католицького президента США Джона Фітжеральда Кеннеді, англійської королеви та вдало змодельовані Папою та президентом США переговори, проведені в Москві американським дипломатом Норманом Казенсом з Микитою Хрущовим.

Запрошення на Другий Ватиканський собор (1962–1965 рр.) делегації від РПЦ. А може, Хрущову здавалося, що сімдесятилітній старець, схвороблений концтаборами, швидко опиниться у потойбіччі. Очевидно, усі перелічені чинники відіграли свою роль. Але певним є лише одне – це дивне звільнення приреченої на смерть людини не могло відбутися без головного – втручання Всевишнього, щоб зробити Патріарха на декілька десятиліть беззастережним дієвим духовним та громадським лідером усього українства.

Прибувши до Риму, після кількаденного відпочинку береться до праці із звичною для нього цілеспрямованістю і наполегливістю. Здавалося, що не було за плечами 18 років радянських таборів. Неочікувана для керівництва СССР бурхлива і системна діяльність Йосипа Сліпого змусила КГБ тримати надалі його постать під пильном оком кагебістської агентури до відходу Патріарха у кращі світи та ще й довго по тому.

"Великого бажайте!" Це незвичайно змістовний і гідний Христовий вислів та зазив! Що ж можна великого бажати, очевидно, маючи перед очима Бога? Леліяти далекосяжні пляни, жити і працювати для них, ставити собі високу мету, виповнювати великі завдання, осягати геройські чесноти, набувати глибоку науку і високе мистецтво, стати пориваючим проповідником і досвідченим провідником, бути духовним добродієм людства, співдіяти з Божими поривами, не губити їх і не тратити сил на дрібниці і переминаючі речі, не спинюватися на марницях, поширювати і закріплювати Христову Церкву, а передусім – здобути велику святість, бо призвав нас Бог не до нечистоти, але до святості (1 Сол 4, 7), – оце те велике в головних зарисах, якого повинен бажати Христовий ученик" – ці слова із послання Патріарха до своєї катакомбної пастви, написані у 1957 році, задовго до звільнення, стануть лейтмотивом його діяльності на свободі.

"Великого бажайте!.." Вся енергія Митрополита передусім зосереджується на відновлення прав вірних УГКЦ в СССР, єдності Церкви від України до Австралії, від Південної та Північної Америки до Європи, зміцнення ієрархії та дисципліни в Церкві, її оновлення.

"Ми пропонуємо, щоб Київсько-Галицьку Митрополію піднести до гідності Патріархату", – завершив свою промову 10 жовтня 1963 року Кир Йосип на другій сесії Другого Ватиканського Собору, який став завдяки участі всіх католицьких єпископів світу найбільшим Собором в історії. Ця заява зробила ефект сенсації.

23 грудня 1963 року Апостольський Престол видав постанову, якою підтверджено право Митрополита на титул і владу Верховного Архієпископа.

Митрополит Сліпий став найвищим зверхником Української Греко-Католицької Церкви, якому почали безпосередньо підпорядковуватися всі складові Церкви, всі єпархії, розкидані по світу, які раніше були у прямому підпорядкуванні Апостольському Престолу.

З того часу систематичними стали Синоди українських греко-католицьких єпископів, які у 1963 та 1969 роках, зверталися до Папи з проханням надати титул Патріарха Йосипові Сліпому. І двічі Папська курія відмовляла в цьому проханні. Давалися взнаки одвічний конфлікт інтересів між Ватиканом, як вселенським духовним центром християнства та Ватиканом-державою. Врешті-решт, у 1975 році Верховний Архієпископ, Кардинал Йосип Сліпий (Кардинальський титул отримав таємно 1949 р. та урочисто 22 лютого 1965 р., ставши четвертим кардиналом за всю історію України) самостійно прийняв титул Патріарха УГКЦ. Через ці події дійшло до дипломатичного скандалу між Москвою та Ватиканом. Делегація Російської православної церкви на чолі з митрополитом Никодимом Ротовим, яка саме з цього приводу прибула у Ватикан, в ультимативній формі вимагала від Папи Павла VI відмовитися від затвердження Патріархату УГКЦ та погрожувала розірвати стосунки між РПЦ та Ватиканом.

Тому Голова КДБ УССР В.Нікітченко згідно зі своїми оперативними даними повідомляв у ЦК КПУ, що Синод католицької церкви під впливом Павла VI відхилив рішення українських католицьких єпископів щодо Патріархату УГКЦ.

"Великого бажайте!.." Кир Йосип дбав насамперед про Патріархат для єдиної Української Церкви, а Патріархат УГКЦ розглядав лише як перший крок до цього "великого бажання". Він сформулював основні канонічні ознаки Патріархату: власна мова, власний обряд, богослов'я, яке має специфічні для кожного народу особливості, Літургія і літургійне святкування цілого року, власна духовність і власне церковне право. Він стверджував, що українські православна та греко-католицька церкви суттєво не відрізняються і належать до єдиної київської традиції. Кардинал Любачівський, наступник Йосипа Сліпого, так висловлювався про позицію Кир Йосипа з цієї проблеми: "В нього взагалі не було цих труднощів: православні чи католики. Бо він дивився на ці поняття з точки зору християнства часів Володимира Великого, бо ці поняття лише взаємно доповнюються, а не суперечать одне одному".

"Як показує історія Христової Церкви на просторі Східної Европи, Київський Патріярхат мав бути, і з певністю став би ним, рятунком церковної єдности у Вселенській Христовій Церкви і рятунком нашої української, церковної і національної єдности", – напише Йосип Сліпий у своєму Заповіті.

Греко-католицький собор Святої Софії у Римі

Величезну вагу у відновленні єдності українства по всіх континентах мало живе спілкування Кир Йосипа з українським людом. 1968–1973 рр. він відвідує українців в Канаді, США, Колумбії, Венесуелі, Перу, Аргентині, Парагваї, Бразилії, Австралії, Новій Зеландії, Німеччині, Іспанії, Португалії, Англії, Франції, Австрії, Індії, Мальті (всього 14 країн).

"Великого бажайте!.." "Наука – це один із наріжних каменів-стовпів відродження та сили народу", – напише у своєму Заповіті Патріарх. Тому не жаліючи сил та часу віддається творенню осередків української науки та освіти у Римі та по всьому світі.

14 жовтня 1963 року відбуваються урочистості з нагоди підвищення статусу Української малої семінарії у Римі до "понтифікальної", тобто папської, що відкривало випускникам семінарії двері до кращих вищих шкіл світу. У тому ж році створює українську вищу школу у Римі – Український Католицький Університет (УКУ) імені св. Климентія Папи. Через десятиліття в УКУ вже працювало п'ять факультетів: богослов'я, філософії і гуманітарних наук, права і суспільних наук, математики і природничих наук, медицини, унікальна бібліотека, власне видавництво. УКУ вже мав свої відділення в Чикаго, Вашингтоні, Філадельфії, Лондоні.

Він сприяє відновленню та створенню інших українських університетів, науково-богословських товариств, книговидавництва, серійних видань, часописів, музеїв.

"Великого бажайте!.." Храм Святої Софії в Римі – реалізована велика мрія Патріарха, який завершив створення потужного українського духовного науково-освітнього та культурного центру апостольської столиці.

Вже на схилі життя Патріарха Йосипа сталася ще одна знакова подія – за підтримки Івана Павла II 25 листопада і 2 грудня 1980 року черговий Синод УГКЦ ухвалює Декларацію про неканонічність і недійсність рішення Львівського псевдособору 1946 р. про ліквідацію УГКЦ.

Кращий світ прийняв Патріарха Української Греко-Католицької Церкви, кардинала Йосипа 7 вересня 1984 року. В архівах Ватикану та УГКЦ зберігається унікальна фотографія – Папа Іван Павло II під час молитви над тілом усопшого Патріарха Йосипа цілує його в руку. Це єдиний і унікальний випадок в історії Католицької церкви.

Єдність!.. Найбільша проблема, спокуса і мрія українців протягом останнього тисячоліття. Постійне перебування на грані двох світів, двох ментальностей, двох способів життя, – азійського і європейського, верховенства права проти політичної доцільності, ролі особистості проти сірості общини, свободи проти рабства.

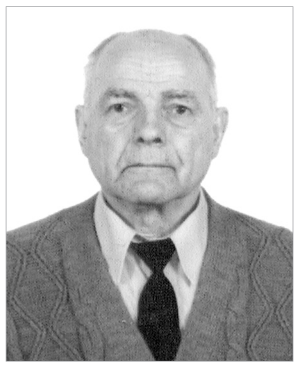
"Отож заповідаю вам усім: моліться, працюйте і боріться за збереження християнської душі кожної людини українського роду і за весь Український нарід і просіть Всемогутнього Бога, щоб Він допоміг нам завершити нашу тугу за єдністю і наші змагання за церковне об'єднання у постанні Патріярхату Української Церкви!..." "...моліться, як дотепер, за Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси, безименного і ще не відомого! Прийде час, коли Всемогутній Господь пошле його нашій Церкві й оголосить його ім'я!"

Та "його ім'я" нам, українцям, судилося дізнатися лише тоді, коли виконаємо до титли і коми Заповіт Патріаха Йосипа Сліпого.

Марія ПРОЦЕВ'ЯТ,
доцент ЛНМА ім. М. Лисенка
Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ,
кандидат історичних наук
Київ–Львів

ЮВІЛЯР

ВІТАЄМО, ДРУЖЕ!

Голові Запорізької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Василеві Тимчині у святковий день Стрітення, 15 лютого 2013 року виповниться вісімдесят років.

Як і сотні років тому, на початку третього тисячоліття люди плекають глибокі почуття любові до своєї Батьківщини, до своїх родинних джерел, духовних і національних проявів. Від народження, а народився Василь Тимчина в селі Сломин Немирівського району на Львівщині у багатодітній сім'ї, виховувався на традиціях української народної школи, якій притаманне бажання розвивати природні здібності дитини, а саме – дух суспільно-громадського життя стимулював прояви не лише творчого, а й бойового бунтарства. Та паростки його, мабуть, на підсвідомому рівні були закладені батьком Федором Тимчиною, січовим стрільцем Армії ЗУНР, ад'ютантом головнокомандувача берегової оборони Чорноморського флоту УНР (1918–1920 рр.).

Початкову освіту друг Василь здобув у Смолинській неповно-середній школі, після закінчення якої в 1948 році вступив на навчання до Львівської зооветеринарної школи. Працював завідувачем зооветеринарного пункту Немирівської ветеринарної лікарні. Служив в армії. Після демобілізації вступив до Мелітопольської агропромислової академії, яку успішно закінчив у 1963 році за фахом інженер-механік. Працював на відповідальних посадах: головним інженером-конструктором СКБ Херсонського комбайнового заводу (1963–1965 рр.), начальником конструкторського бюро, головним механіком цеху мінеральних добрив і кислот Роздольського гірничо-хімічного комбінату і за сумісництвом викладачем креслення і технології металів гірничо-хімічного технікуму (1965–1970 рр.), начальником технічного відділу, головним інженером Каховського дослідно-експериментального заводу Міністерства водного господарства України (1970–1984 рр.), начальником Управління промислово-технічної комплектації, головним технологом тресту "Запоріжводбуд" (1984–1992 рр.), а з 1992 по 1995 рр. працює Уповноваженим комітету соціального захисту військовослужбовців при Кабінеті Міністрів України в Запорізькій області.

З 1989 року активно займається громадсько-політичною діяльністю. Адже громадяни, які не були переобтяжені комуністичною ідеологією, об'єднували навколо себе людей демократичних поглядів, створювали громадські осередки української мови, руху, захисту навколишнього довкілля. Василь Тимчина був одним із організаторів відродження Українського козацтва, тривалий час виконував обов'язки Кошового писаря Війська Запорізького Низового "Запорізька Січ".

На підставі Указу Президента України від 5 січня 1995 року Гетьманом Українського Козацтва йому надано звання – полковник. У 1990 році ініціатором й організатором створення Спілки офіцерів України, зокрема й Запорізької обласної організації. У 1992 році – голова секретаріату Запорізької обласної організації УРП.

З 1995 року розпочалася робота зі створення в Запорізькій області партії Конгресу Українських Націоналістів. У травні 1995 року його обрано головою секретаріату Запорізької обласної організації, а з січня 2000 року – головою Проводу ЗОО КУНу.

Активну роботу проводить друг Василь як член правління обласного об'єднання ВУТ "Просвіта" імені Тараса Шевченка, заступник голови Товариства "Україна–Світ" та заступник голови Запорізької Кошової Управи Братства ОУН-УПА. Він активний дописувач, відгукується на злободенні теми суспільного і політичного життя в Україні і в області у засобах масової інформації. Автор статті про відродження Запорізького козацтва у нашому краї в Енциклопедії українського козацтва.

Вітаючи нашого ювіляра з днем народження, члени Братства ОУН-УПА, КУНу і "Просвіти" зичать здоров'я та гараздів у виконанні громадських і партійних доручень.

З роси і води, шановний Друже!

Провід ЗОО КУНу,
Запорізька Кошова Управа Братства УОН-УПА,
ЗОО ВУТ "Просвіта" імені Тараса Шевченка

АКЦЕНТИ

ДО ВЕЛИКОЇ УРБАНІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Інтерв'ю з філософом Романом Кісем

Минулого тижня 6–8 лютого озброєний плакатами проти русифікації і нової колонізації України, філософ Роман Кісь законно провадив свій особистий пікет перед дверима Комітетів у Верховну Раду. Законно, бо отримав всі необхідні дозволи на свою акцію у міській раді. Прискіпливо перевіряючи документи, ні міліція, ні численні охоронні структури Верховної Ради заборонити йому дефілювати, протестуючи проти узаконення владою мовно-культурного протиукраїнського беззаконня, ніхто з правоохоронців не зміг. Та чи довго триватиме в нас це свято – вільного вислову своїх оцінок і переконань – залежить зрозуміло, не від Романа Кіся, а від тих, до кого наш філософ своєю акцією апелював. До тих, хто спроможний власним чином захищати в нашій країні свої громадянські права.

Комусь з перехожих він нагадував лицаря в латах, на кшталт Дон Кіхота, і вони, проходячи, з готовністю брали листівки і брошури, зупинялись, підтримували думку й поклик душі, що треба нарешті "підніматись з колін", інші, і це було видно ще здалеку, відвертались, пришвидшували ходу, роблячи вигляд, що їх це не стосується…

Як це не парадоксально, але з тих, хто прямував безпосередньо у "Комітети" або виходив з установи, на акцію філософа-одинака більше реагували представники Партії регіонів, які після очікуваного зачину "Ну так што, будєм ссоріться?!" в підсумку говорили, що ні в "євразійські пространства", ні в "руські міри" їм не треба…Бо і тут, як співає Вєрка Сердючка, ха-ра-шо.

Дивлячись на чорні джипи і мерси, які зі свистом гальмували біля парканчика "Комітетів", і з них спочатку вистрибували жердино подібні охоронці, а за ними гномо подібні обранці "в соболях" – їм і справді тут "ха-ра-шо".

А от чим зрештою притягує ВР наших опозиціонерів – так одразу й не визначиш. Бо в них ніби ні мерсів, ні "соболів", тут вони точно за кількістю і якістю скромніші. Проте, як той же опозиціонер Соболів… – спостерігаючи, як вони шмигали, очі долу і пришвидшуючи ходу, з дверей Комітетів ВР повз людину із гаслом "Почнемо деколонізацію України з деколонізації Верховної Ради", я гублюся у здогадах… Що було і залишається справжніми намірами опозиційних депутатів, які отримали мандати від українців, котрі їх уповноважили захищати їхні національно-державні і мовно-культурні права – я вже, чесно, не розумію. Адже від часу "Мовного майдану", коли лідери опозиційних партій нічку попіарилися на сходах Українського дому і потім завіялися по кращих світах, – пройшов час і це ключове питання знов відкинули на задвірки.

От власне в цьому і була, за словами Романа Кіся, головна мета його акції – нагадати депутатам-опозиціонерам їхнє першочергове завдання: скасувати Ка-Ка-закон про регіональні мови як такий, що несе прямі системні загрози життю нашої нації, і точно шкідливіший за сланцевий газ, під дію якого потрапила сьогодні більшість з націонал-політикуму.

Хто з депутатів адекватно прореагував на акцію протестанта-філософа – це Андрій Парубій. Один, здається, з небагатьох, на кого "магія крісла" і сам дух ВР не подіяли "в лоб". Саме він і погодився роздати спроможному читати патріотичному і не дуже депутатству нову монографію Романа Кіся "Як зупинити розукраїнювання України?".

Тож як все ж таки це потворне явище – розукраїнювання України раз і назавжди зупинити? Як нам почати кінець кінцем жити самодостатньо, з гідністю, самоповагою до самих себе, шануючи і розвиваючи свою мову, культуру, відповідний їхньому духові стиль життя? От що на це відповів філософ, автор нової в нашій гуманітарній царині концепції "філософії смислу":

– Нам дуже бракує сьогодні державної відповідальності за ділянку національно-мовного і національно-культурного будівництва. Значною мірою через те зросійщення України не тільки триває, але й почасти наростає. У міськім середовищі підтримується високий престижний статус російської мови. Серед міських мовців-росіян вищою є відносна частка інтелектуалів і загалом людей з вищою освітою, ширшим спектром ціннісних орієнтацій.

– І що з того? Ми ж і досі традиційно вважаємо, що оберегом української ідентичності споконвіку є хліборобська верства, наше благословенне село. Принаймні про це, як замовляння, повторюють нам просвітянські авторитети і націонал-демократи…

– Пропагувати такі твердження сьогодні не тільки помилково, але й шкідливо. Адже традиційні національні структури руйнуються і деформуються сьогодні у селі це з більшими негативними наслідками, ніж у місті. І це в силу пришвидшеної глобалізації, мультимедійної революції. Я живу переважно в Карпатах і, спускаючись з гір у найближче село за 15 км, чую, як гуцули, працюючи, наспівують "Чумашедшую весну", шансон гопників, чи московську попсу, що почули з радіоточки.

Націокультурна маргіналізація в селі радикально поглиблюється. А це переходовий щабель до остаточного зросійщення. Тому наша ситуація з мовнокультурною ідентичністю значно небезпечніша, ніж у минулих століттях. Ні село, ні та ж Галичина не є в наш час ефективними націозахисними факторами, як у минулих століттях.

Крім того, масова міграція молоді зі села до міста розглядається багатьма науковцями як соціальне лихо. Оскільки їхня поява в місті, як правило, супроводжується в її середовищі маргінальною свідомістю, появою люмпенізованих груп міського населення.

Для людини-маси цілком вистачить дешевого московського шлягера, піратського відео-кліпу чи "крутої парнухи".

– Це звідси походять зневажливі визначення "рогуль", "кугут", "лох", "селюк", "жлоб", які часто-густо звучать на Сході України щодо будь-якої україномовної людини?

– Авжеж. Десятки міських анекдотів відтворює доглибинне порушення рівнів комунікації. От вам такий діалогічно-комунікативний епізод на Басарабці:

– Бабушка, у вас курочка несучка?

– Та сучка, сучка. Перша сучка в курятнику!

Ця гадана "недоумкуватість", стереотип недоумкуваті міська вулична субкультура витворила саме щодо селюка-українця, не просто реалізує непорозуміння, а свідчить про фундаментальну асиметрію "зустрічі" села і міста.

– А чи зв'язане, пане Романе, з цією асиметрією таке явище на ТБ, як мовна перехідність на передачах чи різні імітації українськості?

– Це те, що я включаю в поняття русофонної євразійщини. Іноді ця остання намагається навіть мімікрувати начебто щось українське. Прикладом може служити той "95 квартал". Така мімікрія українськості ще небезпечніша для нас, аніж прямий русифікаторський тиск, що гранично примітивізуючи образ українця, здевальвовуючи наше Слово, на рівні горілки, сала чи кашкета недолугого міліціонера Петренка чинить підкоп під саму основу новоукраїнського культуротворення.

– І що ж в цій ситуації робити?

– Найголовніше наше завдання відбудовувати в українських містах українське мовленнєво-культурне середовище. Адже тим водночас добудовуємо і українське село як середовище соціокультурне. В такий спосіб забезпечимо для українського села вростання в сучасну культуру.

Без повноцінного українського міста з адекватним для розвиненої нації мовленнєво-культурним середовищем не матимемо завтра ані повноцінного українського села, ані повноцінного українця.

– Яка ж роль держави в тому, щоб змінити ситуацію?

– Держава має свідомо взяти на себе роль активного націоінтегрувального чинника. У розумінні цієї ролі вона має зробити три кроки. По-перше, усвідомити, що без українського урбанізму ми залишимося нацією без майбутнього. Місто у нинішньому світі – зосередження інтелекту, інформації і всіх форм культуротворчої активності. По-друге, сприяти появі масового реципієнта української культури і носія цієї культури по геть усьому полю функціональної системи районних містечок. По-третє, сприяти тому, щоб через занурення міської людності у світ української мови відбувалось входження української культури у місто.

– Фактично Ви закликаєте, пане Романе, українців до Великої урбаністичної революції?

– Так, це мав би бути епохальний поворот кардинальної зміни самого середовища побутування культури – зміни в життєсвіті нації, що властиво створює націю заново.

Розумієте, культурне середовище зіткане насамперед із живих мовленнєво-комунікативних інтерпретацій. А це є ніщо інше, як цінності. Цінності, що притягують, і цінності, що провадять, цінності, що надають сенсу нашому існуванню, і цінності, що розширюють горизонти наших життєвих цілей, цінності, що рятують нас у часи суспільних, націокультурних та особистісно-людських криз… От власне де є справжня основа деколонізації лінгвокомунікативного середовища в містах України.

Йдеться передусім про такі системи цінностей, де цінності національної історії та національної культури, цінність самого українського слова заартикульовані, яко суспільно та особистісно значущі.

– Але яка ж тоді ефективність від прийняття того чи іншого мовного законопроекту?

– В тому й річ, що сподіватися на "ефективність мовної політики" – укази, постанови, резолюції, на що сподіваються наші неоромантики-"патріоти" – це все одно що наївно сподіватись на можливість значного посилення реальної фертильності активності українського жіноцтва. А сфера мовлення ще консервативніша, аніж демографічні процеси самовідтворення української людності.

Цього, на жаль, не розуміють наші горе-націонал-патріоти, лідери "Просвіти", які протягом усіх часів Незалежності мімікрували інформаційну і мовноінформаційну політику показовими презентаціями книжкових виставок чи так званих закодувань десантів на рівні заходів у якомусь місті.

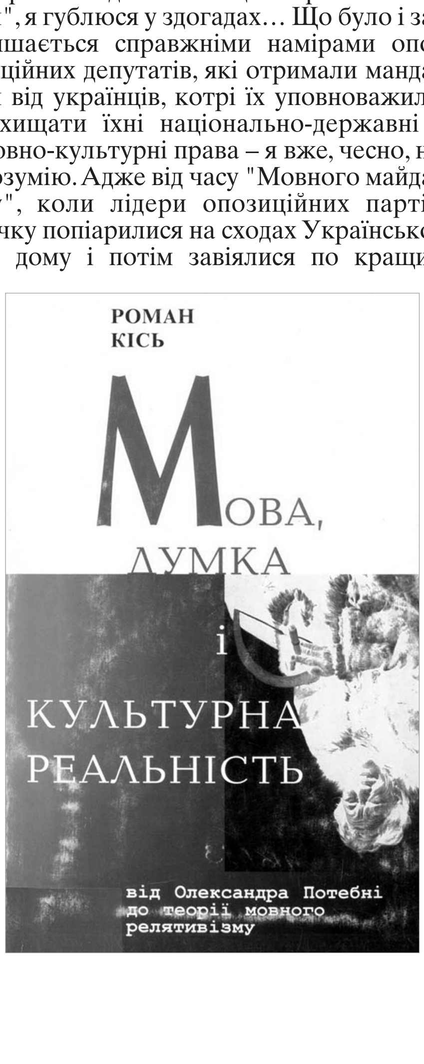
Це дуже далеко від комплексної лінгвокультурної політики держави, яку було свого часу впроваджено у згерманізованих містах Чехії чи ще у невритомовних містах Ізраїлю.

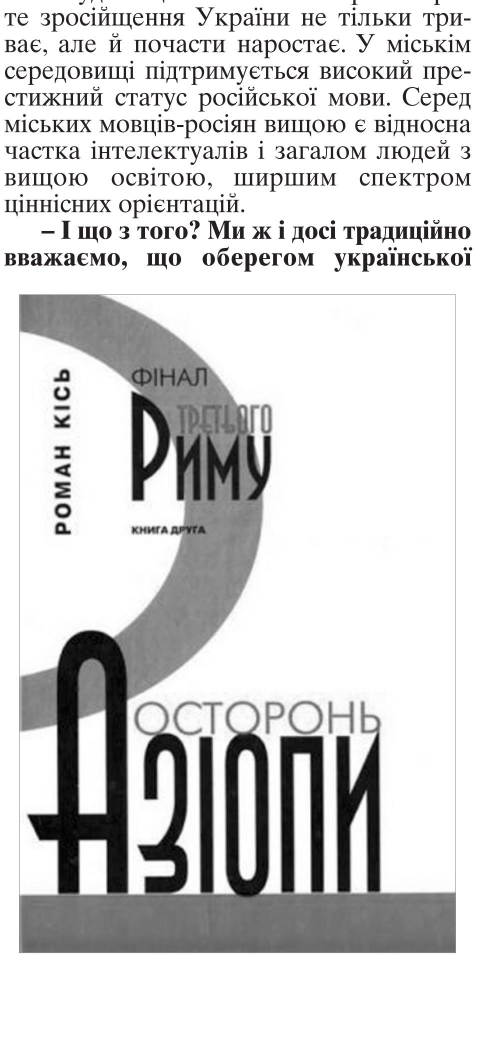
– У чому ж полягає ця комплексність лінгвокультурної політики?

– У здійсненні на всіх рівнях та в усьому соціокультурному просторі державної програми деколонізації культурно-цивілізаційного середовища України. У нарощуванні нормальних структурно та функціонально повних українських культурно-цивілізаційних інфраструктур. У культивуванні всіх можливих передумов для появи і розвитку творчих особистостей від рок-зірок та кінозірок до блискучої української університетської професури.

Нам сьогодні конче потрібна цілком нова модерна, спрямована в майбутнє ідеологічна парадигма. Яко система взаємозв'язаних цілей і цінностей, яко проект, а не набір гасел позавчорашнього дня, чи віртуальне "державотворення" т.зв. державотворців. Потрібні такі цілі та цінності, до яких варто прагнути і які варто обстоювати. Яко чинний проект, що стає чинним уже сьогодні чи завтра. І насамперед проект, що передбачає як чин номер один і як найбільшу вартість – чин збереження нації.

Розмову вела Ольга РІЗНИЧЕНКО

ДУМКИ З ПРИВОДУ

БЮДЖЕТНІ МІЛЬЙОНИ
ДЛЯ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

В Україні всі конфесії за законом рівні, але на практиці є одна найрівніша. В Державному бюджеті України на 2013 рік для Української православної церкви Московського патріархату передбачено фінансування в обсязі понад 72 мільйони гривень – через Міністерство культури України і Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України.

У Додатку 3 Державного бюджету на цей рік видатки розвитку загального фонду через Мінкультури становлять 40 мільйонів гривень. Це субвенція з державного бюджету міському бюджетові Києва на проведення консервації та сучасної музеєфікації, завершення археологічних досліджень Старокиївської гори із залишками фундаменту Десятинної церкви території пам'ятки археології національного значення "Дитинець стародавнього Києва VIII-X століть з фундаментом Десятинної церкви X століття" (код програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету 1811020, код функціональної класифікації видатків та кредитування бюджету 0180).

Решта суми становлять видатки, які надійдуть "транзитом" через Мінрегіонбуд: 17 мільйонів на проведення протизсувних заходів, інженерного захисту, протиаварійних та ремонтно-реставраційних робіт на території Києво-Печерської лаври (коди відповідно 2751800 і 0827) і 15 мільйонів 600 тисяч гривень як субвенція з державного бюджету обласному бюджетові Тернопільської області на продовження будівництва житлових будинків у Почаєві Кременецького району з метою відселення сторонніх осіб з території Свято-Успенської Почаївської лаври (коди відповідно 2761100 і 0180).

До речі, 8 лютого цього року Київрада прийняла бюджет Києва на 2013 рік і затвердила 40-мільйонну субвенцію, назвімо її коротше, на Десятинну церкву. Чого поки що не можна сказати про субвенцію бюджетові Тернопільської області.

"ТАЄМНИЦІ" ПАРЛАМЕНТСЬКОГО ДВОРУ

Бюджетні цифри, "народжені" у двох найважливіших державних органах, розташованих на одній і тій самій вулиці Грушевського в Києві, підкріплені законопроектами. Зокрема, 25 грудня 2012 року зареєстрований проект закону (№ 1161) "Про внесення змін до деяких законів України (щодо повернення культових споруд релігійним громадам)". Автори пропонують вилучити з переліку пам'яток культурної спадщини, що не підлягають приватизації, затвердженому Законом України від 23 вересня 2008 року № 574-VI, об'єкти згідно з додатком.

А ось що "каже" додаток: "Кабінету Міністрів України у тримісячний строк вирішити відповідно до закону питання стосовно передачі у власність релігійній громаді чоловічого монастиря Свято-Успенської Почаївської лаври Української православної церкви об'єктів, розташованих у Кременецькому районі Тернопільської області (без права відчуження та зміни власностей переданих об'єктів): собор Успіння Пресвятої Богородиці (охоронний номер 672/1); собор Святої Трійці (охоронний номер 672/2); келії монастирські (охоронний номер 672/3); будинок архієрейський (охоронний номер 672/4); дзвіниця (охоронний номер 672/5); корпус надбрамний (охоронний номер 672/6)".

А субвенція бюджетові Тернопільської області розміром 15 мільйонів 600 тисяч гривень, нагадаю, призначена для "відселення сторонніх осіб з території Свято-Успенської Почаївської лаври".

Авторський колектив очолює регіонал Юрій Мірошниченко. У нього – велика компанія колег-однопартійців і не лише їх: Андрій Шипко, Віталій Хомутиннік, Артем Пшонка, Дмитро Шенцев, Сергій Буряк і комуністи Ольга Левченко та Олександр Голуб.

А в день відкриття сесії новообраної Верховної Ради України, 12 грудня 2012 року, той самий Юрій Мірошниченко зареєстрував проект закону (№ 1074) "Про відродження унікального Символу православ'я – церкви Богородиці (Десятинної) в місті Києві".

Це не перша така спроба Юрія Мірошниченка. У попередньому скликанні парламенту він подавав практично ідентичний закон. При цьому "заслужений юрист України" стверджував, що хоча на 100% відбудувати храм, яким він був до руйнації 1240 року, не вдасться, проте можливо на 95%.

ГРОМАДСЬКІСТЬ І ДЕПУТАТИ – ПРОТИ ПРИВАТИЗАЦІЇ ПОЧАЇВСЬКОЇ ЛАВРИ

На Тернопільщині розпочали новий збір підписів проти намірів приватизувати одну зі святинь українського народу. Раніше вже було зібрано 200 тисяч підписів. Почаївська історія триває понад 10 років і почалася після відставки уряду Ющенка. Спочатку Кабмін оголосив комплекс пам'яток у містах Кременці та Почаєві Кременецько-Почаївським державним історико-архітектурним заповідником. Це сталося 29 травня 2001 року. Відтак в 2002 році урядовим розпорядженням усі пам'ятки були передані зі спільної власності громад Кременецького району в державну власність із внесенням до сфери управління Держбуду. В липні 2003 року іншим розпорядженням Кабміну споруди Почаївської лаври було вилучено зі складу заповідника, а вже в листопаді зроблено наступний крок – Почаївську лавру передали в безкоштовне користування представникам Української православної церкви Московського патріархату. Термін угоди становить 49 років. Прем'єр-міністром тоді був Віктор Янукович.

Це питання повинні були розглянути депутати Тернопільської облради, які мають намір звернутися до керівництва держави з метою недопущення прийняття запланованого закону. Проте сесія поки що не може зібратися з об'єктивних і суб'єктивних причин. Мабуть, волохата київська рука добралася і туди.

Позафракційний депутат Тернопільської облради Степан Барна вважає, що Свято-Успенську Почаївську лавру планують передати у власність УПЦ Московського патріархату 28 липня 2013 року на честь 1025-ліття хрещення Русі за участі перших осіб держави і патріарха РПЦ Кирила (Ґундяєва).

ДО РЕЧІ

Той, кому довелося відвідувати Почаївську лавру, може прочитати таке: "Православна церква забороняє подавати на Службу Божу записки за: нехрещених, іновірців, розкольників, єретиків: католиків, протестантів, баптистів, єговістів, п'ятидесятників та інших сектантів, а також: екстрасенсів, чаклунів, різних зцілювачів, самогубців. Рідні можуть молитися за них приватно без подаяння записок" (переклад із російської).

А головний сумський регіонал Олексій Мовчан, покликаючись на "авторитет" Почаївської лаври, де він бачив усе на власні очі, вирішив позбавитися голубів у центрі міста в оригінальний спосіб – нагодувати їх хлібом, змоченим у вині, потім вивезти кудись, а наступного дня вони прокинуться. Звичайно, це гуманніше, ніж вивезти, побити і підвісити когось за щось.

Тарас МАРУСИК,
голова Координаційної ради з питань захисту української мови при Київській міській організації Товариства "Меморіал" імені Василя Стуса

Радіо "Свобода"

НА ПУЛЬСІ

ГОЛОДНІ Й У ВІДЧАЇ

Леся РУПНЯК

Пам'ятаю, як ще зовсім недавно, восени минулого року, на порозі виборів до Верховної Ради кожен кандидат у депутати обіцяв виборцям Сокальщини розв'язати всі їхні проблеми, серед яких насущною є роботи шахт. Адже криза у галузі вуглевидобування зачепила не тільки Східний, а й Західний регіон України. Склади державних підприємств "Львіввугілля" та "Волиньвугілля" переповнені, однак купувати їхню продукцію ніхто не поспішає. Колись Бурштинська, Добротвірська та Ладиженська ТЕС будувалися з розрахунком на використання вугілля Львівсько-Волинського басейну, яке було поруч. Тепер електростанції опинилися у приватних руках і нові господарі мають цілком інші розрахунки. Зокрема, у коментарі виданню "Комерсант-Україна" виконавчий директор ДТЕК "Західенерго" Юрій Риженков підкреслив, що компанія віддає перевагу продукції "Павлоградвугілля" та "Добропільвугілля", які перебувають у власності ДТЕК. Іншими словами, шахти західного регіону приречені, як і люди, які там працюють. Уже нині підприємствам бракує коштів навіть на те, щоб оплатити за електроенергію, а значить – "Львівобленерго" може вимкнути світло. Минулого тижня через борги на кілька годин вимкнули електрику ДВАТ "Шахта "Надія". Як завжди, про людей ніхто не подумав. Вони могли задихнутися, якби вийшли з ладу вентиляційні системи. Адже на час вимкнення світла під землею перебувало понад вісім десятків людей, які, щоб дістатися на поверхню, змушені були дертися по драбині півкілометра. Страшно навіть подумати, що могло трапитися, якби хтось зірвався з цієї висоти, тим більше, що шахтарі піднімалися один за одним. Утім, не було кому боятися: ті, хто був глибоко під землею, не мали на це часу, а ті, які опинилися на найвищих щаблях державної драбини, занадто далеко від проблем "темної маси", яку вони вже максимально використали у своїх інтересах і яка їм знадобиться лише перед наступними виборами. Тому й не дивно, що разом із шахтарями потерпіла половина мешканців Соснівки, оселі яких опалює та ж "Надія". Про них подбав Бог – надворі було відносно тепло.

Доведені до відчаю гірники Червонограда та Нововолинська вийшли на мітинг. Кажуть, стільки людей тут не збиралося разом ще з часів Майдану. Вимогу ставили чітко: не допустити закриття шахт, у яких ще є вугілля, та змусити компанію "Західенерго" насамперед купувати місцеве вугілля для своїх електростанцій. Гірники розповіли, що для вивчення питання на місці до них обіцяв приїхати перший заступник міністра. Але… Наразі інтереси шахтарів обстоює лише регіональне об'єднання профспілок гірників України. Поки що безуспішно.

Чи є якийсь вихід із ситуації, і чому влада й далі залишається глухою до інтересів тисяч людей, які десятки років життя віддали праці, а тепер разом зі своїми сім'ями стали жебраками?

Експерти пропонують кілька варіантів порятунку галузі: від упровадження сучасних технологій переробки бурого вугілля на моторні мастила – бензин і дизпальне – аж до закриття шахт, які вже є неперспективними, і створення нових робочих місць для їхніх працівників. Усі вони потребують максимальної уваги з боку держави, а точніше – чиновників, яким довірено представляти її інтереси. Однак держава не особливо переймаються проблемами функціонування шахт у Західному регіоні. Навпаки складається враження, що їх свідомо "дотискають", беручи максимум без вкладання грошей. При цьому йдеться не тільки про підприємства, а й про знищення цілих населених пунктів. Прикладом може служити шахтарське містечко Соснівка, в якому проживає понад 11,6 тисячі населення, і яке внаслідок "підробки" і, відповідно, утворення під ним величезних підземних пустот, опинилося на межі катастрофи. Нинішня українська влада покликана обслуговувати великий капітал, з яким вона ще й у земляцтві, бо обоє вихідці з Донеччини. Там же перебуває і її основний електорат, до якого, сподіваються, може приєднатися й голодний Захід.

P. S. Поки матеріал готувався до друку, а шахтарі страйкували, уряд дещо змінив свою позицію. Гірники отримали листа з Міністерства енергетики та вугільної промисловості за підписом першого заступника міністра Ігоря Поповича. Це вже вдруге за такий короткий час до них звертається високопосадовець. На початку січня пан Попович телеграмою повідомляв, що збиткові шахти поетапно готуватимуть до ліквідації. Серед приречених було названо три шахти Червонограда – "Великомостівську", "Візейську" та "Зарічну". При цьому заступник міністра аж ніяк не переймався тим, що тільки "Візейська" справді може вважатися неперспективною, бо приносить дуже малий прибуток. Але навіть за таких умов підприємство торік поповнило скарбницю на 755 тисяч гривень. А "Зарічна", для порівняння, сплатила в місцевий бюджет 5,6 мільйона гривень. Однак хіба це може мати якесь значення, якщо йдеться про "вищі" інтереси? Адже згідно з "Програмою розвитку вугільної галузі на період до 2030 року" близько 60 шахт мають закритися. Іншими словами, якщо вказано строки закриття, то одні шахти перестануть існувати відразу, інші – вмиратимуть повільно, бо в їх розвиток уже ніхто нічого вкладати не буде. У середньому цей процес повинен тривати до 2015 року. Далі – привабливі копальні приватизують, старе обладнання замінять на нове, вкладуть кошти в нові технології. На останні 10 років реалізації програми, за задумом авторів стратегії, припадає власне розквіт української вугільної промисловості. Однак на її карті Західної України вже не буде.

Власне розуміння ситуації й штовхнуло шахтарів на відчайдушний крок – вони вийшли на вулиці. І тоді надійшов другий лист від того самого адресата, в якому зазначено, що ліквідація шахт "Зарічна" та "Великомостівська" ДП "Львіввугілля" здійснюватиметься у разі відсутності потенційних інвесторів та за умови ухвалення КМУ відповідного рішення, оскільки вони внесені до переліку підприємств, які підлягають приватизації або передачі у концесію. Чи можна вважати це перемогою? Наразі йдеться тільки про відтермінування вироку на якийсь час. Адже нерозв'язаними залишаються основні проблеми, серед яких і ринок збуту, і брак коштів для погашення боргу перед "Львівобленерго". Гірники навіть свої гроші не можуть отримати за вже відвантажене вугілля, які їм заборгувала ця ж компанія ДТЕК, бо податкова наклала арешт на рахунки "Львіввугілля". Зашморг на шиї не так легко розірвати. І все ж на шляху до перемоги зроблено рішучий і серйозний крок: перед злагодженістю дій, одностайністю уряд змушений був відступити.

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

ГРОШЕЙ ДЛЯ ВИКОНАННЯ НІКЧЕМНОГО ЗАКОНУ НЕМАЄ: ВІДПОВІДЬ ІРИНІ ФАРІОН

Тарас МАРУСИК

Сенсаційну відповідь від керівника Апарату Верховної Ради України В.Зайчука дістала голова підкомітету з вищої освіти Комітету з питань науки і освіти ВРУ І.Фаріон: "Законом України "Про Державний бюджет України на 2013 рік" коштів для реалізації Апаратом Верховної Ради України положень Закону України "Про засади державної мовної політики" не передбачено".

Нагадаю: у своєму зверненні, зареєстрованому 31 січня ц.р., народний депутат від ВО "Свобода" порушила питання брутального ігнорування вимог статті 10 Конституції України під час засідань "освітнього" Комітету депутатами-комуністами. Свою позицію І.Фаріон обґрунтувала відомим рішенням Конституційного Суду України № 10-рп/99 від 14.12.1999 року (справа про застосування української мови), яким офіційно витлумачено положення статті 10 Конституції України щодо застосування державної мови органами державної влади, органами місцевого самоврядування та використання її у навчальному процесі в навчальних закладах України.

У цьому офіційному документі визначено, що "українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування на всій території України при здійсненні повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування (мова актів, роботи, діловодства, документації тощо), а також в інших публічних сферах суспільного життя, які визначаються законом (частина п'ята статті 10 Конституції України)".

Замість того, щоб забезпечити виконання Конституції України в стінах найвищого законодавчого органу України, зокрема, переклад виступів, запитань, реплік комуністів О.Зубчевського й А.Дорохова українською мовою під час засідань Комітету, В.Зайчук вдався до сумнівних аргументів, чому неможливо виконати законну вимогу І.Фаріон: "Реалізація Вашої пропозиції потребує збільшення кількості працівників Апарату парламенту, які здійснюватимуть переклад виступів на засіданнях комітетів Верховної Ради України, що у свою чергу потребуватиме перегляду кошторису витрат та збільшення фінансування парламенту".

До речі, на нараді Комітету з питань науки і освіти 6 лютого ц.р. його голова Л.Гриневич розпорядилася забезпечити переклад, що було зроблено силами співробітників Комітету – без "перегляду кошторису" і "збільшення кількості працівників".

Прикметно, що керівник Апарату ВРУ В.Зайчук у своїй відповіді жодним словом не згадав Конституцію України, до норм якої апелювала І.Фаріон, а покликався на юридично нікчемний закон "Про засади державної мовної політики", про який вона в своєму зверненні не згадувала. Здається, В.Зайчук недочуває. Як у тому українському анекдоті: "Слава Ісу! – Ага-ага, чоботи мащу".

* * *

Для багатьох у Верховній Раді така позиція незвична. Наприклад, першою реакцією працівниці приймальні В.Зайчука на моє запитання, в кого на розгляді звернення І.Фаріон про забезпечення перекладу, було здивування-перепитування. А тоді вона пирснула смішком, але відразу себе опанувала.

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Стержнем єдності…	Стрижнем єдності…
На ступінь вище…	На щабель вище…
Працівник таможні…	Працівник митниці…
Міцна тілобудова…	Міцна будова тіла…
Бокова стінка серця…	Бічна стінка серця…
Пристальний погляд…	Пильний (уважний) погляд…
Він самий кращий учень…	Він найкращий учень…
Слойоний торт...	Листковий торт...
Старі друзі…	Давні друзі…
Досаджували словом…	Допікали словом…
Часопис носить назву…	Часопис називається (має назву)…
Попадати в біду…	Опинитися в біді …
Хворобу легше попередити, ніж лікувати…	Хворобі легше запобігти, ніж її лікувати…
Дочка – вилита мама…	Дочка – викапана мама…
Головуючий зборів…	Голова зборів…
Малоімущі сусіди…	Незаможні сусіди…
Переважаюча частина мешканців…	Переважна частина мешканців…
На пустий шлунок…	Натще (натщесерце)…
Насильно милим не будеш…	На милування нема силування (силою не будеш милою)…
По відношенню до селян…	Щодо селян…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 050-385-91-86, e-mail: voloschak@yandex.ru

ВТРАТА

ПАМ'ЯТІ ІРИНИ ЛЕОНЮК

Вічним сном спочила 12 січня 2013 року Ірина Леонюк, учасниця національно-визвольного руху, багаторічна сибірська засланка.

Уся її родина пов'язана з УПА: брат Богдан 1943–1946 рр. в УПА, учасник бою під Великою Горожанкою 1946 року на Львівщині, відтак 10 років у "Мінлазі" (Інта, Колима).

Сестра Володимира (псевдо "Андрійка") у підпіллі 1943–1955 років, учасниця чи не останнього бою на Львівщині в селі Басівка (біля Львова) в 1954 році.

Шваґер Іван Микитка (псевдо "Запорожець") загинув у бою 1951 року.

Її батьки загинули в Сибіру. Сама Ірина зазнала на засланні жорстоких знущань та визиску. 1957 року, в місті Інта, стає дружиною колишнього політв'язня, а на той час – учасника українського "Об'єднання", підпільної організації, яка мала невеличку друкарню, випускала летючки про потребу незалежності та поширювала їх в Україні. Ірина самовіддано допомагала чоловікові у підпільній роботі: переховувала друкарню, друкувала, мерзла на стійці, коли чоловік друкував. Під час арештів 1959–1960 рр. мужньо і твердо трималася на допитах у Києві.

Опісля виховувала доньку і 12 років чекала з Мордовії на чоловіка. До останнього подиху була щирою патріоткою України, молилася за неї, бажала добра.

Нехай рідна земля буде тобі пером, Ірино!

Родина і Друзі

Відійшов у засвіти Петро Кіщук

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття родині, близьким і побратимам дивізійника Петра Кіщука з приводу його смерті.

Друг Петро пройшов славний і довгий життєвий путь. Він – один із тих лицарів покоління нескорених, на яких ми рівняємось, як на взірець відданості і жертовності. Життя Петра Кіщука – це посвята Україні, на вірність якій він заприсягнув ще в юності. Юнаком він став до лав української дивізії, щоб власною кров'ю здобути волю рідній землі, згодом, на еміграції, продовжив боротися за свободу України. Він невтомно поширював правду про національно-визвольну боротьбу свого народу в часи Другої світової війни у світі, брав активну участь у роботі Об'єднання бувших вояків українців (ОбВУ). Коли ж над Україною, як суверенною державою, замайорів жовто-блакитний національний стяг, друг Петро став часто відвідувати рідні терени, самовіддано працюючи над відродженням історичної пам'яті свого народу.

Відійшов у вічність вірний син України, дієвий націоналіст, справжній український лицар.

Схиляємо в жалобі голови. Вічна пам'ять…

Від імені Головного Проводу та всього членства Конгресу Українських Націоналістів – Голова Конгресу Степан Брацюнь

СПАДЩИНА

ВРЯТОВАНІ ІКОНИ – У ХРАМ!

Надія ПЕТРІВ

Три десятки ікон передала Чопська митниця до одного з храмів Ужгорода. Всі твори мистецтва – конфісковані від громадян, які незаконно намагалися їх ввезти в Україну або ж вивезти за кордон. Серед ікон чимало старовинних. За словами фахівців, спроб контрабанди історичних та культурних цінностей через митний кордон України було чимало. Але завдяки цьому унікальними, а часом безцінними речами поповнюються національні музеї, бібліотеки, храми.

Закарпатська область унікальна з-поміж інших регіонів України тим, що межує з чотирма країнами ЄС. Вивезти й вигідно продати твори мистецтва там, де цьому справді знають ціну, мріють чимало людей. Тому й намагаються вивезти, і зазвичай незаконно. Виявлені контрабандні речі українські митники вилучають і передають на відповідну експертизу. Саме за результатами однієї з них, рішенням Міжвідомчої ради з питань вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей передані три десятки ікон ужгородському храму, каже начальник Чопської митниці Олександр Похилько.

"Це ті ікони, які були затримані у пункті пропуску Тиса, і громадяни їх планували чи ввезти чи вивезти. Серед них і такі, що вироблені в XIX сторіччі, і які дійсно прикрасять іконостас", – зазначає Похилько.

Отець Василь Бушко – настоятель Свято-Преображенського храму греко-католицької парафії – не натішиться: за останні 5 років від закарпатських митниць їм передано понад 120 ікон. Твори мистецтва зберігатимуться в парафії довічно. Серед них дуже багато цінних речей. Приміром, близько 10 ікон – ручна робота, датовані початком XIX століття. Є навіть цікава робота із Афонського монастиря – зображення Ісуса Христа.

"Кожна ікона по-своєму особлива, але є такі, що мають велику історичну цінність. Так, Спас Синатський, XIX століття. Можна побачити обличчя Ісуса Христа – одна половина зображена строгою, друга – милосердною", – мовить отець Василь.

У Закарпатському обласному художньому музеї імені Бокшая пригадують історію, коли російські ікони XIX століття за кордон намагався вивезти навіть африканський посол. Твори затримали й передали до музею. Нині ж серед експонатів Художнього музею ціла колекція російських ікон, а також картини так званих Малих Голландців – голландських живописців XVII століття, розповідає головний зберігач фондів музею Галина Рижова.

Конфісковані митницями твори мистецтв постійно прикрашають виставки в Закарпатському обласному художньому музеї імені Бокшая. Отримані ж нині від митників ікони також експонуватимуть. Отець Василь переконує, у прибудові біля церкви відкриють музей, де проводитимуть екскурсії для всіх охочих.

Радіо "Свобода"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9